

Klimatolog s dlouholetou praxí: Agenda o změně klimatu je propaganda šířená těmi, kteří lační po moci (video)

 necenzurovanapravda.cz/2024/10/klimatolog-s-dlouholetou-praxi-agenda-o-zmene-klimatu-je-propaganda-sirena-temi-kteri-lacni-po-moci-video

13 října, 2024

Klimatická agenda je nám podávána s tím, že zde panuje absolutní konsensus, což samozřejmě není pravda. O tom, že tomu tak není vypovídá mnoho svědectví těch klimatologů a dalších odborníků, kteří se nebáli promluvit.

Není divu, že jsou mezi nimi vesměs důchodci, kteří se již nemusí obávat vyhazovu ze zaměstnání. U odborníků v produktivním věku to není tak jednoduché. Mnozí mají hypotéky a živí rodiny, musí tedy „držet hubu a krok.“

Někteří to však dělají rádi v příslibu tučných grantů a dotací. O vědu dnes tedy rozhodně nejde – alespoň ne těm, kteří lži o CO2 masově šíří.

Další velmi zkušený odborník nedávno veřejně zcela ztrhal celou klimatickou propagandu a dokonce se odvážil jít i hlouběji do minulosti, aby upozornil na to, kdy vlastně vše začalo a jaké jsou skutečné cíle.

Také tento klimatolog je již nějakou dobu v důchodu, takže se rozhodně nemusí obávat toho, že by na něj nějak zásadně dopadl hněv těch, kteří se snaží zneužít klimatickou agendu k velmi zákeřným cílům.

Ve svém proslovu tuto agendu jasně propojil s eugenikou a nasazením politických neziskovek jako prostředníků těch, kteří skutečně vládou světu.

Světově uznávaný klimatolog varoval, že oficiální narativ o „globálním oteplování“ není nic jiného než „propaganda“, kterou rozšiřují globalisté lačnící po moci.

Profesor Richard Lindzen nedávno vystoupil v Bruselu na pozvání maďarského politického think-tanku MCC.

Lindzen je americký atmosférický fyzik známý svou prací v oblasti dynamiky střední atmosféry, atmosférických přílivů a odlivů a ozonové fotochemie.

Je autorem více než 200 vědeckých prací.

Od roku 1972 do roku 1982 působil jako profesor dynamické meteorologie na Harvardské univerzitě.

V roce 1983 byl jmenován Alfredem P. Sloanem profesorem meteorologie na Massachusetts Institute of Technology (MIT).

Zůstal na MIT až do svého odchodu do důchodu v roce 2013.

Lindzen zpochybňuje „prosazovanou vědu“ o změně klimatu a kritizuje to, co nazval klimatický alarmismus.

Na akci MCC Lindzen hovořil o úloze konsensu v politických hnutích, která si nárokují vědecký základ (jako je tomu dnes u klimatu).

„Doufám, že se z této noční můry probudíme, než bude příliš pozdě,“ řekl Lindzen o globalistické agendě „změny klimatu.“

Níže je celý text jeho projevu a video s Linzenovým projevem je na konci článku.

Richard S. Lindzen, emeritní profesor, MIT:

V moderní historii existuje několik příkladů politických hnutí, která si nárokují vědecký základ.

Od omezení imigrace a eugeniky (v USA po 1. světové válce) k antisemitismu a rasové ideologii (v hitlerovském Německu) a komunismu (za Stalina).

Každý z nich tvrdil, že přináší vědecký konsenzus, který umožňoval vysoce vzdělaným občanům, kteří přesto vědu neznali, zmírnit úzkosti spojené s jejich neznalostí.

Protože všichni vědci údajně souhlasili, nebylo třeba, aby rozuměli vědě. Ve skutečnosti je „věda“ opakem vědy samotné.

Věda je spíše způsobem zkoumání než zdrojem autority.

Úspěch, kterého věda dosahuje, jí však v mysli veřejnosti vynesl určitou míru autority, kterou politici často závidí a snaží se si ji přivlastnit.

Využití klimatu zapadá do předchozího vzorce a stejně jako u všech jeho předchůdců je věda ve skutečnosti irelevantní.

V nejlepším případě je to rozptýlení, které mnohé z nás přivedlo k tomu, že jsme se zaměřili na četná zkreslení vědy v tom, co bylo čistě politické hnutí.

Následující text se zaměřuje na situaci ve Spojených státech, ačkoli podobná dynamika probíhala v celém rozvinutém světě, přičemž důležitou roli hrála setkání v Bellagio Center Rockefeller Brothers Foundation a ve Villachu v 80. letech.

Většina těchto rozhovorů se bude týkat původu posedlosti dekarbonizací v USA.

K otázce konsensu se krátce vrátím na konci této přednášky.

Řekl bych, že posedlost dekarbonizací (tj. čistá uhlíková nula) měla kořeny v reakci na úžasné období po druhé světové válce, kdy obyčejní dělníci mohli vlastnit dům a auto.

Byl jsem studentem v 50. a začátkem 60. let.

Výsměch chudému vkusu a materialismu těchto takzvaných obyčejných lidí byl endemický. S válkou ve Vietnamu se věci umocnily, protože dělnická třída byla odvedena, zatímco studenti hledali odklady odvodů.

Studenti byli v tomto období stále relativní elitou; masivní rozmach vysokého školství teprve začínal.

Opozice se často obrátila k násilí se skupinami jako Weather Underground a SDS (Students for a Democratic Society). V roce 1968 jsem učil na Chicagské univerzitě.

Strávili jsme léto v Coloradu a měli jsme studenta, který se staral o náš byt. Když jsme se vrátili, našli jsme policejní auto, které monitorovalo náš byt.

Student očividně proměnil náš byt na základnu SDS během sjezdu Demokratické strany. Náš byt byl posetý jejich literaturou, která obsahovala instrukce pro otravu chicagských zásob vody.

Zdálo se, že toto období skončilo Nixonovým zvolením, ale nyní víme, že to byl jen začátek dlouhého pochodu institucemi: pochod vedený zapřisáhlými revolucionáři s úmyslem zničit západní společnost.

Pro nové revolucionáře však nebyli nepřítelem kapitalisté, ale spíše dělnická střední třída. Uvědomili si, že kapitalisty lze snadno koupit.

V současné době je kladen velký důraz na pochod vzdělávacími institucemi: nejprve pedagogickými školami a poté vysokými školami humanitních a společenských věd.

Obvykle se ignoruje, že prvními institucemi, které byly zachyceny, byly odborné společnosti.

Moje žena se koncem 60. let zúčastnila schůze Asociace moderních jazyků a ta už tehdy byla úplně „woke.“

I když se v současnosti soustředí na zachycení vzdělávání, DEI (Diversity, Equity, and Inclusion, hnutí zdůrazňující rasové rozdíly a podněcující konflikty) nebyl jediným cílem pochodu institucemi.

Myslím, že by bylo chybou ignorovat tradiční zaměření revolučních hnutí na výrobní prostředky. Prostředkem k tomu bylo zachycení ekologického hnutí.

Před rokem 1970 se toto hnutí zaměřovalo na věci jako velryby, ohrožené druhy, krajina, čistý vzduch a voda a populace.

S prvním Dnem Země v dubnu 1970 se však pozornost obrátila na energetický sektor, který je koneckonců zásadní pro veškerou výrobu, a s tím související, zahrnuje biliony dolarů.

Jak uvidíme, tato poslední položka byla zásadní.

Toto nové zaměření bylo doprovázeno vytvořením nových ekologických organizací, jako je Environmental Defense a Natural Resources Defense Council.

To bylo také doprovázeno novými vládními organizacemi, jako je EPA a ministerstvo dopravy.

Opět bylo snadné vybrat profesionální společnosti: Americká meteorologická společnost, Americká geofyzikální unie a dokonce i čestné společnosti jako Národní akademie věd, Americká akademie umění a věd atd.

Zajetí Královské společnosti ve Spojeném království bylo zřejmým evropským příkladem. Na začátku se v tom trochu plácali.

Hnutí se zpočátku pokoušelo zaměřit se na globální ochlazování v důsledku odrazu slunečního světla sulfátovými aerosoly emitovanými uhelnými generátory.

Koneckonců se zdálo, že mezi 30. a 70. léty došlo ke globálnímu ochlazení. Ochlazení však skončilo v 70. letech 20. století. Existovala další snaha spojit sírany s kyselým deštěm, který údajně

zabíjel lesy.

To se také ukázalo jako blbost. V 70. letech se pozornost obrátila k CO₂ a jeho příspěvku k oteplování prostřednictvím skleníkového efektu.

Přitažlivost kontroly CO₂ pro šílence politické kontroly byla zřejmá. Byl to nevyhnutelný produkt veškerého spalování paliv na bázi uhlíku.

Byl to také produkt dýchání. Vyskytl se však problém: CO₂ byl menší skleníkový plyn ve srovnání s přirozeně produkovanou vodní párou.

Zdvojnásobení CO₂ by vedlo pouze k oteplení o méně než 1 stupeň C. Na pomoc přišel článek z počátku 70. let od Manabe a Wetheralda.

Pomocí vysoce nerealistického jednorozměrného modelu atmosféry zjistili, že za předpokladu (bez jakéhokoli základu), že relativní vlhkost zůstane konstantní, když se atmosféra oteplí, by poskytla pozitivní zpětnou vazbu, která by zesílila dopad CO₂ o faktor 2.

Tím byl porušen Le Chatelierův princip, který tvrdil, že přírodní systémy mají tendenci bránit se změnám, ale abych byl spravedlivý, tento princip nebyl něčím, co by bylo přísně dokázáno.

Pozitivní zpětné vazby se nyní staly předmětem obchodu všech klimatických modelů, které nyní vytvářely reakce na zdvojnásobení CO₂ o 3 °C a dokonce o 4 °C, spíše než o mizerný 1 °C nebo méně.

Nadšení politiků se stalo bezmezným.

Elity signalizující ctnost slíbily, že dosáhnou čistých nulových emisí během dekády nebo 2 nebo 3, aniž by tušily, jak toho dosáhnout, aniž by zničily svou společnost (a s větrníky na moři zabíjejí mořské savce).

Obyčejní lidé, konfrontovaní s nespelnitelnými požadavky na vlastní blaho, neshledali oteplení o několik stupňů příliš působivé, protože předpokládané oteplení bylo to, co se každý den úspěšně vyjednává.

Naproti tomu většina vzdělaných elit se naučila, jak racionalizovat cokoli, aby se zalíbila svým profesorům – což je dovednost, která je činí zvláště zranitelnými vůči propagandě.

Naproti tomu jen málo obyčejných lidí uvažuje spíše o odchodu do Arktidy než na Floridu. Vzrušení politici, konfrontovaní tímto odporem, zběsile změnili svůj příběh.

Místo toho, aby zdůrazňovali nepatrné změny v jejich teplotní metrice (která sama o sobě je falešným měřítkem klimatu), nyní poukazují na extrémní počasí, které se na některých místech na Zemi vyskytují téměř denně, jako na důkaz nejen změny klimatu, ale také zvýšení CO₂ (a nyní také k ještě zanedbatelnějším přispěvatelům skleníkového efektu, jako je metan a oxid dusný), i když takové extrémní nevykazují žádnou významnou korelaci s emisemi.

Z politického hlediska poskytují extrémní pohodlné vizuální prvky, které mají emocionálnější dopad než malé změny teploty.

Zoufalství politických osobností často přesahuje toto tvrzení, že změna klimatu je existenční hrozbou (spojenou s údajnými „body zlomu“), i když oficiální dokumenty (například zprávy pracovní skupiny 1 IPCC), které byly vytvořeny na podporu obav o klima, se tomu nikdy nepřiblížily a neexistuje ani žádný teoretický nebo pozorovací základ pro body zvratu.

Měl bych poznamenat, že existovala jedna výjimka ze zaměření na oteplování, a to problém poškozování ozónové vrstvy. I tato záležitost však splnila svůj účel.

Když Richard Benedick, americký vyjednaváč Montrealské úmluvy, která zakázala freon, prošel MIT na zpáteční cestě z Montrealu, radoval se ze svého úspěchu, ale ujistil nás, že jsme ještě nic neviděli; měli bychom počkat, co udělají s CO2.

Stručně řečeno, otázka ozonu představovala suchou cestu pro globální oteplování. Jistě, aktivity EPA stále zahrnují konvenční kontrolu znečištění, ale dominuje energie.

Přitažlivost moci samozřejmě není to jediné, co politiky motivuje.

Schopnost udělovat biliony dolarů na přeorientování našeho energetického sektoru znamená, že existují příjemci těchto bilionů dolarů a tito příjemci musí sdílet pouze několik procent z těchto bilionů dolarů, aby podpořili kampaně těchto politiků po mnoho volebních cyklů a zaručili podporu těchto politiků pro politiku spojenou s přeorientováním.

To, že tvrzení o konsensu bylo vždy propagandistické, by mělo být zřejmé, ale tvrzení o konsensu má své vlastní zajímavé aspekty.

Když bylo globální oteplování poprvé odhaleno americké veřejnosti při slyšení v Senátu v roce 1988, časopis Newsweek měl obálku zobrazující Zemi v plamenech s podtitulem „Všichni vědci souhlasí.“

Bylo to v době, kdy existovala jen hrstka institucí zabývajících se klimatem a i tyto instituce se více zabývaly pochopením současného klimatu než dopadem CO2 na klima.

Nicméně několik politiků (zejména Al Gore) už z toho dělalo svůj podpis.

A když Clintonova-Goreova administrativa vyhrála volby v roce 1992, začalo se rychle 15násobně zvyšovat financování související s klimatem.

To ve skutečnosti vedlo k velkému nárůstu jedinců, kteří tvrdili, že pracují v oblasti klimatu a kteří pochopili, že podpora vyžaduje souhlas s údajným nebezpečím CO2.

Kdykoli se objevilo oznámení o něčem, co bylo třeba najít (tj. odstranění středověkého teplého období, připsání změny CO2 atd.), nevyhnutelně se našli takzvaní vědci, kteří tvrdili, že našli co bylo žádáno (Ben Santer za připsání a Michael Mann za odstranění středověkého teplého období) a dostalo se jim pozoruhodných odměn a uznání navzdory absurdním argumentům.

To přineslo určitý konsenzus.

Nebyla to shoda, že čelíme existenční hrozbě, ale spíše, jak poznamenal Steven Koonin, že předpokládaný nárůst HDP do konce 21. století se sníží z přibližně 200 % na 197 %, a dokonce i tato předpověď je přehnaná – zejména proto, že ignoruje nepopiratelné výhody CO2.

Takže jsme tady, konfrontováni s politikami, které ničí západní ekonomiky, ožebračují pracující střední třídu, odsuzují miliardy nejchudších lidí na světě k pokračující chudobě a zvýšenému hladovění, zanechávají naše děti v zoufalství nad údajnou absencí budoucnosti a obohacují nepřátele Západu, kteří si užívají podívanou na náš sebevražedný pochod, pochod, který energetický sektor zbaběle akceptuje, protože je příliš líný vynaložit skromné úsilí potřebné ke kontrole toho, co se tvrdí.

Jak jednou poznamenal Voltaire: „Ti, kteří vás přimějí uvěřit absurditám, vás mohou přimět páchat zvěrstva.“

Doufejme, že se z této noční můry probudíme dřív, než bude příliš pozdě.

Umíte-li anglicky, můžete si celý projev poslechnout ve videu níže:

Ohodnoťte tento příspěvek!

■ ■ ■ [Celkem: 1 Průměrně: 5]

